

Ágh István

Ameddig hozzád eljutottam

Áldott minden út, ami hozzád vezetett,
az a pár centiméter, mert megmentett a haláltól,
hogy megőrizze a téboly sortúzetétől neked,
aki majd a nők hullámszó karjain feléd bukdácsol,
halottak alól s a gyilkosok szeme elől
szökve kerültem egy másik életveszélybe vissza,
szűzi vér folyt és könny hullt azon a parázna harcmezőn,
hol nászágy és ebédlőasztal volt az égre nagyítva.

Bűnök és büntetések löktek mindenfelé,
mégsem a véletlen szeszélye vezetett hozzád,
ha egyszeri együttállásunk időtlen mellérendelés,
egymásba kapaszkodásunk ölelő bizonyosság,
ahol én éppen akkor, te is épp ugyanott,
lehetett volna flört, élő csecsebecsével,
sugallatoktól boldog tavaszi mézes napokon,
s ahogy a nagy szerelmek legtöbbször véget érnek.

Tudtam már, mit jelent a viszonzatlan ragaszkodás,
maga is gyűlölt áldozat lehet a szakítani gyáva,
míg az utálat borzasztó iszonyná válik a másik iránt,
s lesz a drágából a vizály ócska válóperi tárgya,
köszönöm, hogy melletted megbékélten gondolhatok
a nőkre, főként akik bántva is javamat okozták,
megrendüléssel kérek a megbántottaktól bocsánatot,
akik hogy miért kérek, talán már nem is tudják.

Mitől lett a véletlen együttlétből szükségszerű
folytatása annak az első éjszakának,
ha olyan szakítópróbákon mentem keresztül,
amit azelőtt buktam, veled mi által álltam?
már akkor megsejtettük, nem tudunk élni külön?
kiderült minden távollétben, ha magamra maradtam,
bennem egy belőled való lüktet utánad, s ami újszülött
korodtól sajog, azt meg belőlem kaptam.

ÁGH ISTVÁN (1938) író, költő, műfordító. A *Hitel* főmunkatársa. A Nemzet Művésze.